

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 189/2020
15.07.2020. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Голубовић, адвокат из ..., против туженог Предузећа за телекомуникације „ТЕЛЕКОМ СРБИЈА“ а.д. из Београда, ради утврђења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1. 2338/19 од 20.09.2019. године, у седници од 15.07.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

УКИДАЈУ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1. 839/18 од 29.05.2019. године у ставовима првом, другом и четвртом изреке и пресуда Апелационог суда у Београду Гж1. 2338/19 од 20.09.2019. године у делу става првог изреке којим је потврђена првостепена пресуда у наведеном делу, и у ставу другом изреке, и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1. 839/18 од 29.05.2019. године, ставом првим изреке одбијен је као неоснован примарни тужбени захтев тужиоца да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог дана 01.03.2013. године. Ставом другим изреке одбијен је евентуални тужбени захтев тужиоца да се утврди да је код туженог засновао радни однос на неодређено време дана 01.03.2013. године и да је био у радном односу на неодређено време до 18.07.2015. године. Ставом трећим изреке усвојен је евентуални тужбени захтев тужиоца и утврђено је да су ништави и не производе правно дејство уговори о обављању привремених и повремених послова закључивани у периоду од 22.02.2013. године закључно са уговором од 19.06.2015. године, што је тужени дужан да призна и трпи, те се има сматрати да су уговорне стране закључиле уговоре о раду на одређено време. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 180.750,00 динара са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 2338/19 од 20.09.2019. године ставом првим изреке изреке одбијене су као неосноване жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом, другом, трећем и делу става четвртог изреке за износ главног дуга на име трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке преиначено је решење о трошковима из става четвртог изреке у односу

на законску затезну камату, тако што је тужени обавезан да на досуђене трошкове поступка плати законску затезну камату од стицања услова за извршност пресуде до исплате, док је захтев за исплату законске затезне камате од правноснажности пресуде до извршности одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је доставио одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, 72/11 ... 87/18) и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог био ангажован по основу више уговора о обављању привремених и повремених послова, почевши од 22.02.2013. године закључно са уговором од 19.06.2015. године. Правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1. 2367/15 од 28.03.2016. године ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништен као незаконит акт туженог од 14.07.2015. године којим је раскинут уговор о обављању привремених и повремених послова од 19.06.2015. године. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да су ништави и не производе правно дејство уговори о обављању привремених и повремених послова донети од 22.02.2013. године закључно са уговором од 19.06.2015. године. Ставом трећим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је по сили закона тужилац засновао радни однос на неодређено време код туженог дана 19.07.2015. године. Ставом четвртим изреке тужени је обавезан да тужиоца врати на рад. Ставом петим изреке тужени је обавезан да тужиоца распореди на послове које је обављао у време доношења акта од 14.07.2015. године. Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1. 2532/16 од 09.02.2018. године првостепена пресуда је потврђена, осим у ставовима другом и шестом изреке, у ком делу је првостепена пресуда укинута. Пресудом Врховног касационог суда Рев2 1475/18 од 16.11.2018. године одбијена је као неоснована ревизија туженог изјављена против наведене пресуде Апелационог суда у Београду. Поднеском од 05.04.2018. године, тужилац је поставио примарни и евентуални тужбени захтев да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог дана 01.03.2013. године, односно да се утврди да је код туженог засновао радни однос на неодређено време и у радном односу се налазио од 01.03.2013. године до 18.07.2015. године, као и захтев за утврђење ништавости уговора о обављању привремених и повремених послова.

Код овако утврђеног чињеничног стања, примарни и евентуални тужбени захтев тужиоца који се односе на заснивање радног односа на неодређено време код туженог од 01.03.2013. године закључно са 18.07.2015. године одбијени су као неосновани. По оцени нижестепених судова, ради се о правноснажно пресуђеној ствари, јер је о овим захтевима тужиоца одлучено правноснажном пресудом Првог основног суда у Београду П1. 2367/15 од 28.03.2016. године.

С обзиром на наведено, по оцени Врховног касационог суда основано се ревизијом тужиоца указује да је неоснован закључак нижестепених судова да су

примарни и евентуални тужбени захтев већ били предмет оцене у наведеној правноснажној пресуди.

Наиме, ранијом правноснажном пресудом одлучено је, између осталог, да је тужилац по сили закона засновао радни однос код туженог на неодређено време дана 19.07.2015. године. Тужбом из поднеска од 05.04.2018. године, тужилац је поставио примарни и евентуални тужбени захтев да се утврди да је засновао радни однос на неодређено време код туженог дана 01.03.2013. године, односно да је код туженог био у радном односу на неодређено време од 01.03.2013. године закључно са 18.07.2015. године. Из наведеног произилази да се не ради о захтеву о коме је правноснажно одлучено, у смислу члана 294. тачка 4. ЗПП, јер се примарни и евентуални тужбени захтев односе на ранији временски период у односу на захтев о коме је правноснажно пресуђено. Зато су обе нижестепене пресуде укинуте у делу који се односи на заснивање радног односа на неодређено време, као и у делу који се односи на трошкове парничног поступка, чија висина у смислу члана 153. став 2. ЗПП, зависи од успеха странака у парници.

У поновном поступку првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и након утврђења свих битних чињеница, правилном применом материјалног права донети закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 416. став 2. ЗПП.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић